08/12/2019

Ο θαυμαστός βίος του Οσίου Παταπίου

/ Βίοι Αγίων

Ο Όσιος Πατάπιος που τιμάται σήμερα από την Ορθόδοξη Εκκλησία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και από μικρό παιδί είχε «πνεῦμα ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ» (Β’ προς Τιμόθεον, α’ 7). Δηλαδή, πνεύμα αγάπης και πνεύμα που σωφρονίζει, ώστε φρόνιμα και συνετά να κυβερνά τον εαυτό του, αποφεύγοντας κάθε ηθική παρεκτροπή, διατηρώντας την αγνότητα, αλλά συγχρόνως παραδειγμάτιζε και τους συνανθρώπους του. Και αυτό το απέδειξε ακόμα περισσότερο, όταν μεγάλωσε.

Αφού διαμοίρασε την κληρονομιά του στους φτωχούς, αποσύρθηκε στην έρημο. Εκεί γέμιζε το χρόνο του με προσευχή, μελέτη και αγαθοεργίες. Σε κάθε κουρασμένο οδοιπόρο που περνούσε από το κελί του, πρόσφερε ανάπαυση και φιλοξενία. Αλλά εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία του παρείχε με διάκριση και πνευματικές οδηγίες και συμβουλές, χρήσιμες για τη σωτηρία της ψυχής του. Έτσι, η φήμη του Παταπίου εξαπλώθηκε γρήγορα και κάθε μέρα πολλοί έφθαναν στο κελί του για να ακούσουν από τα χείλη του επωφελή διδασκαλία.

Μετά από καιρό, ο Πατάπιος πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί, θέλοντας να μείνει άγνωστος, εξέλεξε ένα ησυχαστήριο στις Βλαχερνές. Όμως, η ταπεινή και καθαρή ζωή του Παταπίου, τον αξίωσε να θαυματουργεί. Έτσι και πάλι έγινε γνωστός και πέθανε θεραπεύοντας αρρώστους.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος πλ. δ’.
Ἔν σοι Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ᾽ εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός,

παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Πατάπιε τὸ πνεῦμά σου.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)
Ἦχος γ’. Θείας πίστεως.
Θείας κλήσεως, ἰχνηλατήσας, ἐκ νεότητας, τᾶς ἐπιδόσεις, δι’ ἀσκήσεως τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας, καὶ δοξασθεῖς ἀπάθειας ταὶς χάρισι, πάθη ποικίλα ἴασαι Πατάπιε, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμὶν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον
Τὸν ναόν σου Ἅγιε, πνευματικὸν ἰατρεῖον, οἱ λαοὶ εὐράμενοι, μετὰ σπουδῆς προσιόντες, ἴασιν τῶν νοσημάτων λαβεῖν αἰτοῦνται, λύσιν τε, τῶν ἐν τῷ βίῳ πλημμελημάτων· σὺ γὰρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὤφθης, Πατάπιε Ὅσιε.

Κάθισμα
Ἦχος γ’. Τὴν ὡραιότητα.
Πάθη τοῦ σώματος, Θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ῥεύμασι, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, Πατάπιε ἀνέβλυσας· ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἀρυόμεθα, τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, πίστει θερμῇ θεομακάριστε.

Ὁ Οἶκος
Ἡ σορός σου Σοφὲ πᾶσι βρύει ἰάματα, ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρυόμενοι, σῴζονται ἐκ νόσων πολλῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὥνπερ ὁ τάλας ἐγὼ πεπείραμαι ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με· καὶ διὰ τοῦτο τὴν σὴν ἀντίληψιν νῦν ἀνευφημῶ, καὶ διηγοῦμαι τρανῶς, πῶς ἐπιφθάνεις τοὺς ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐκλυτροῦσαι πειρασμῶν τοὺς προσιόντας σοι θερμῶς. Διὸ δίδου ἰσχὺν μοι ἀνυμνεῖν σε· σὺ γὰρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὤφθης, Πατάπιε Ὅσιε.